

NORDBOERSIND

Fællessange til glæden,
håbet og eftertanken

Poesi:

Simon Lægsgaard

Melodi:

Kristian Bisgaard

Mette Kathrine Stærk Jensen

Simon Sig

og Lasse Skovgaard

Nordboersind

Fællessange til glæden,
håbet og eftertanken

2. oplag
Udgivet af Brandbjerg Højskole
med tilladelse fra komponister og forfatter

FÆLLESSANGENS EROTIK

Fællessang er erotisk. Ikke i gængs forstand, men som en skabende kraft, der konstituerer fællesskaber. Den fremkalder bevægelse hos dem, der giver sig hen til den bevægelse som forstærkes og gøres vedkommende, fordi den deles med andre. Nogle gange en boblende begejstring, der løfter ånden, andre gange en vemodig følelse, der fremmer eftertanken.

Fællessangen bygger bro til de andre, bro til verden og bro mellem fortiden og fremtiden, og på den måde indrammer fællessangen dannelsesfeltet på alle sider. Øvelsen i at synge sammen er dannende i sig selv - bevidstheden om, at vi deler noget med hinanden, noget vi hver især har ansvar for, ejerskab til og ikke mindst er medskabere af, er transformerende og samhørighedsskabende. Man lærer måske ovenikøbet at lytte til de andre - en stærkt overset dyd i et land, hvor skyttegravene dagligt graves dybere med selvretfærdighedens energiske spadestik.

Det kan meget vel være, at mange ikke aktivt reflekterer over poesien, mens de synger, men båret af musikken og stemmens kraft lever brudstykker af poetisk livsoplysning alligevel i sangernes bevidsthed og er med til at danne nutiden i det ægteskab, der indgås, mellem fremstillingen af fortiden og forestillingen om fremtiden. Og således skaber fællessang håbet om en lys fremtid, selv når mørke skyer truer i horisonten.

Simon Lægsgaard

Introduktion til sangene	4
Afmagtssang	6
Det, du aldrig søgte	7
Drømmen om de store ører	8
Du Flygtning	9
Du stille, stille nat	10
Gensyn	11
Hr. Nielsen har så fine kvaliteter	12
Hvis træer og klipper kunne tale	13
Jorden følger sin bane	14
Kender du det, at du vil gå dig en tur	15
Kyklopisme	16
Lad festen begynde	17
Livets balancer (melodi Kristian Bisgaard)	18
Livets balancer (melodi Lasse Skovgaard)	19
Mellem kirsebærtræernes stammer	20
Morgenrøden farver byens tage	21
Morgentågen ligger som en dyne	22
Nu er det morgen, min ven	23
Som øer i Morgensdisen	24
Sæt længslen fri	25
Udenfor hamsterhjulet	26
Under bøgens tag	27

Afmagtssang

Kristian Bisgaard, 2018

Min af-magt æ-der so-lens sid-ste strå-ler, min mod-løs-hed vil in-gen en-de ta'. En hjem-løs sid-der på en bæk og skå-ler og rå-ber ad en kat, for-di han ka'. Min ver-den e-ro-de-rer i mit in-dre, og in-tet, jeg kan gø-re, kan for-hin-dre, at ver-den går sin e-gen skæ-ve gang.

1. Min afmagt æder solens sidste stråler,
min modløshed vil ingen ende ta'.
En hjemløs sidder på en bæk og skåler
og råber ad en kat, fordi han ka'.
Min verden eroderes i mit indre,
og intet, jeg kan gøre, kan forhindre,
at verden går sin egen skæve gang.

2. Mit TV kaster skygger i min stue,
et land bli'r dræbt på skærmens flimmerblå.
Et folkeslag går op i røg og lue,
et andet folk dør, mens de kigger på.
Jeg sidder blot og mærker mørket komme
med hånden dybt begravet i min lomme,
imens jeg dør en smule dag for dag.

3. En flygtning går til bunds i Middelhavet,
en bombe sprænger vej igennem kød,
en krigsforbryder bliver flot begavet
trods alt, hvad han har gjort, er endt med død.
Mit klima stikker af fra mine tanker,
en grå mand vaskes hvid af verdens banker,
jeg kigger væk og ser den anden vej.

4. Jeg stirrer bare ud i intetheden,
og fylder mig med TV-tidsfordriv.
Det sidste af betydning svandt forleden,
bekvemmelighedsflugten er mit liv.
Jeg sukker blot i takt med verdens synken,
og holdes kun i live af min klynken:
Jeg kan jo intet gøre fra og til.

5. Min modløshed ernæres af de løgne,
nødvendighed slår min natur ihjel.
Jeg ser mit folk i spejlet, vi er nøgne,
og føler mig så fremmed for mig selv.
Hvor end jeg kigger, ser jeg kejserkåder,
dets tryllestof forvandler livets glæder
til spørgsmål om at købe eller ej.

6. Den hjemløse, han rejser sig og vakler
og lyner ned og tisser sig en sø.
Han kigger sig omkring på verdens stakler
og råber højt: "Mit håb vil aldrig dø!"
Han finder sig en plads i morgensolen,
befriet for sin skærm og lænestolen:
Den hjemløse på bænken, det er mig.

Simon Lægsgaard, 2018

Det, du aldrig søgte

Kristian Bisgaard, 2018

Når du går dig en tur, så prøv at glem-me lidt dig selv. Du fin-der nok dig selv en an-den dag al-li-ge-vel. Se dig om lad dig be-ta-ge, glem din dom, drop kun din kla-ge, giv dig hen til det, du mø-der på din knu-de-fyld-te vej - for alt det, du al-drig søg-te, lig-ger der og ven-ter dig.

1. Når du går dig en tur,
så prøv at glemme lidt dig selv.
Du finder nok dig selv en anden dag alligevel.
Se dig om, lad dig betage,
glem din dom, drop kun din klage,
giv dig hen til det, du
møder på din knudefyldte vej - for
alt det, du aldrig søgte, ligger der og venter dig.

2. Når du løber din vej,
så vend dig om og vent en stund,
fra andet perspektiv bli'r selv en firkant pludselig rund.
Find din sti, lad undren lede,
tvivl dig fri og gør dig rede,
kast dig ud på dybe
vande, øv fortabelsernes kunst - i
uvisheds dunkle skygge kan du vinde livets gunst.

3. Når du ta'r dig en lur,
så prøv at drømme dig en drøm,
før langsomt kun din ånd lidt væk fra vante tankers strøm,
mærk din rod, tør blot at turde,
stød din fod, flyv ud af bure,
kast dig ind i drømmens
arme, lad dig falde, om du må - for
i faldet ta'r du med dig, al den rigdom du kan få.

4. Når du går dig en tur,
så husk at skatte venter dig.
De gemmer sig hver gang, "måske" forvandles til et "nej",
sænk dit skjold, lad håbet råde,
livets sold er andres nåde.
Når du gi'r dig hen til
andre, finder muligheden vej - og
alt det, du aldrig søgte, allermest beriger dig.

Simon Lægsgaard, 2018

Drømmen om de store ører

Kristian Bisgaard, 2018

♩ = 100

C C⁷ Fm⁷ Bb⁷ Bb⁷/D

Jeg drøm-mer om et folk med helt e - normt sto-re ø-rer, et folk der ta'r sig tid til at

4 Eb(sus4) Eb G⁷ Ab⁶ G⁷ Ab⁶

lyt - te og at hø-re, et folk der tæn-ker stør - re end kun til e - gen nyt

8 G⁷ Abmaj⁷ Fm⁷ G⁷ C⁷(b9)

- te, et folk der lar-mer min-dre, end det er klar til at lyt-te. Jo min-dre vi lig-ner hin-an

12 Fm⁷ Bb⁷ Ebmaj⁷ Ab⁶

- den, des stør-re bli'r mø-dets vær-di, når vi væl-ger at klin-ke kan

16 G⁷ G⁷/B C

- den på sto-re ø-rers smal - le sti.

1. Jeg drømmer om et folk med helt enormt store ører,
et folk der ta'r sig tid til at lytte og at høre,
et folk der tænker større end kun til egen nytte,
et folk der larmer mindre, end det er klar til at lytte.

Jo mindre vi ligner hinanden,
des større bli'r mødets værdi,
når vi vælger at klinke kanden
på store ørers smalle sti.

2. Jeg længes efter folk, der tør at fjumre og fejle,
et folk der lægger glas til de andres blanke spejle,
et folk der ødsler tiden med ånd og leg med tanker,
et folk der la'r sig røre, men aldrig mister sit anker.

Jo flere vi rækker vor' hænder,
des færre mil har vi i havn,
fra dit hoved til dine hænder
du kender selv den andens savn.

3. Jeg savner dette folk, der vælger lys frem for løgne,
det folk der smitter smil og har glød i ånd og øjne,
det folk hvis hjerte bruser af mod og lyst og latter,
det folk der sine rødder og fantasien højt skatter.

Jo mer' vi gi'r plads til det skæve,
des stærkere er livets salt,
åbn hjertet og ræk mig din næve.

Har vi hinanden, har vi alt.

Simon Lægsgaard, 2018

Du Flygtning

Kristian og Bertram Bisgaard, 2018

Dm A⁷ Dm Dm

Du flygt - ning, som dri-ver på ti - der-nes flod, hvor - fra er du

9 Gm A⁷ Gm Dm

kom-met, hvad læn-ges du mod? Hvad er det, der dri-ver dig frem på din vej? Er

17 E⁷ A⁷ Molto ritt. a tempo. Dm Gm

kri - gens ræd-sler fulgt i køl-van-det på dig? Jeg fryg - ter, at du ja-ger min

24 A⁷ Dm C/E F D⁷/F# Gm

fred og min hyg - ge væk fra lan - det, der

30 Dm/A A⁷ Dm

byg - ger på gæst - fri - hed og spæk.

1. Du flygtning, som driver på tidernes flod,
hvorfra er du kommet, hvad længes du mod?
Hvad er det, der driver dig frem på din vej?
Er krigens rædsler fulgt i kølvandet på dig?
Jeg frygter, at du jager min fred og min hygge væk
fra landet, der bygger på gæstfrihed og spæk.

2. Du flygtning, som driver i land på min strand,
hvorfor gik du ikke i krig som en mand?
Du efterlod kone og børn i din by
for nu at ta' mit hjemland li' fra Gentoft til Thy!
Jeg græmmes, når jeg tænker på, hvad vi skal trækkes med
i landet, der emmer af venlighed og fred.

3. Du flygtning, hvad tænkte du mon, da du kom?
Skal jeg gå i seng helt udsultet og tom?
Vil du bare udnytte, alt jeg har kær?
Og ta'r du nu den skat, jeg samlede om mig her?
Jeg ryster for mit arvegods, og alt, hvad jeg har skabt
i midten af tillidens land, blot skal gå tabt.

4. Du flygtning, du driver til vanviddets rand
mit folk i den verden, hvor du drev i land.
Er lykken din ganger, er magten dit mål?
Er dine skumle planer mon min frihed på dit bål?
Jeg bygger et grænsehegn, der skal beskytte mig,
det sikrer min frihed og tro mod en som dig.

5. Du flygtning, min tro gælder ikke for dig,
jeg sender dig hel're på usikker vej
end smittes af skikke, jeg ikke forstår.
Tag hummus og hallal-kød med i lommen når du går,
jeg gemmer på min kærlighed til den, som jeg kan li',
min næste er den, der gir samfundet værdi.

6. Du flygtning, vi deler den selvsamme jord,
og har du en søster, et barn eller mor,
der lider og sulter, mens jeg kan bli' mæt,
jeg lukker mine øjne, for det gør mig frygt'lig træt.
Min tryghed er vigtigst af alt, så jeg glemmer dig
og fylder mit hoved med sovs og flæskesteg.

Simon Lægsgaard, 2018

Du stille, stille nat

Simon Sig

Am Am/g F Am

Voice

Dm7 G C/e F Dm G

C/e A Dm C/e F Am Gsus4 G

C/e F Esus4 E F G Dsus4 D

Du stil - le stil - le nat, hvor him - len næn - somt kys - ser jord - en, hvor
 hav - ets dov - ne kær - tegn blidt for - plant - er sig til fjord - en. En dæmp - et døn - nings klang, som
 fjern - e stem - mers sang, der syng - er om en trøst for hvert et tab, vi led en - gang. Du
 let - ter let mit smer - te og salv - er mit brænd - end - e hjer - te

1 Du stille, stille nat hvor himlen nænsomt kysser jorden, hvor havets dovne kærtegn blidt forplanter sig til fjorden en dæmpet dønnings klang, som fjerne stemmers sang, der synger om en trøst, for hvert et tab vi led engang, du letter let min smerte og salver mit brændende hjerte.

2 Du bløde nattemulm som hviler mellem skovens kroner hvor slanke stammers sorte ro af mulmets lys fremtoner her gror al fantasi af mørk melankoli. Det drager os mod lys, på dødens længselsfyldte sti, her viser du mit mørke som kilden, der vander min tørke.

3 Du milde natteluft der smyger dig om højens hoffer, hvor græssets bølger duver let på engens bløde tofter som hænder gennem hår en duft af evig vår, der fylder vores bryst, mens selve tiden bare står, du giver mig tilbage et savn efter kommende dage.

4 Du dybe himmelrum besat med gamle fjerne stjerner din tyste vælde skænker fred til verdenstrætte hjerner en atmosfærisk ro der deles bedst af to som hånd i hånd her drømmer om at bygge sig et bo midt i et fredens rige, hvor larmen for ånden må vige.

Gensyn

Kristian Bisgaard, 2018

D C#ø7 F#+7 Bm7 Am7 D7 Gmaj7 Em7

4 D/A A7 D C#ø7 F#+7 Bm7 E7

7 E9/G# E9 A Gmaj7 F#m7

10 Em7 F#+7(#9) Bm7 Em7 A7(sus4) A7 D Bm7 Em7 A7

I tan - ker - ne kryd - ser vi for - ti - dens spor, og da - gen ta'r nu glans af svund - ne
 ti - der. De mø - des midt i os og ska - ber et rum, der
 fav - ner glem - te glimt på ly - se si - der. På da - ge, hvor sjæ - len og
 li - vet tog form, vi dan - ned' hin - an - den med sol - skin og storm.

1. I tankerne krydser vi fortidens spor, og dagen ta'r nu glans af svundne tider. De mødes midt i os og skaber et rum, der favner glemte glimt på lyse sider. På dage, hvor sjælen og livet tog form, vi danned' hinanden med solskin og storm.

2. Vi mødtes helt høje på latter og lys på tværs og lidt på trods med tvivlens gaver. Vi mødtes fuldt påklædt, dog nøgne til sidst, fortabte i hinandens smukke haver. Vi fandt livets kilde, vi drak af dens væld, og hver gang vi fejled', så vandt vi os selv.

3. Vi dansed' i farver i lys og i fest med andres ler helt blødt i vore hænder, og kanter blev slebet af byger og blæst og ledte os derhen, hvor ilden brænder. Vi mødtes om drømme i hjerte og mund, og himlen var vores, om kun for en stund.

4. Nu mødes vi atter min savnede ven, og minder flyver vildt, som muntre svaler. De favner det glemte og fører os hen, de stiger op i os, mens natten daler. Her fletter vi skæbner, mens blodet i kog gi'r kraft til vor' sange på hjerternes sprog.

5. Når natten så blegner, og øjet bli'r træt, og kroppen rejser sig lidt tungt af stolen, og fødderne finder en helt ny vej hjem, mens dagen lokkes frem af kys fra solen, så husker i kroppen du vennernes favn, mens hjertet det svulmer af ømhed og savn.

Simon Lægsgaard, 2018

Hr. Nielsen

Kristian Bisgaard, 2018

Musical score for 'Hr. Nielsen' in 4/4 time, key of B-flat major. The score consists of four staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes. The lyrics are: Hr. Niel-sen har så fi-ne kva-li - te - ter, og når hangem-mer sig bag sit ka - te-der med jak-ke og med slips og for-mu - le-rer sin læ-re, som han selv har lært en - gang, så er der in - gen tvivl i sin-dets kro - ge om knæ-fald for nød - ven-dig- he-dens lo - ve: De hyl - des som en del af li - vets gang.

1. Hr. Nielsen har så fine kvaliteter, og når han gemmer sig bag sit kateder med jakke og med slips og formulerer sin lære, som han selv har lært engang, så er der ingen tvivl i sindets kroge om knæfald for nødvendighedens love: De hyldes som en del af livets gang.

2. Hr. Nielsen har sin daglige rutine, hans liv det kører som en smurt maskine, men alle kan jo rammes af sin skæbne. Han faldt og slog sit knæ, så lang han var, så kom han lidt for sent til otte-bussen, en hjemløs spændte ben - hun var på sjussen, så lå han der og ledte efter svar.

3. Hr. Nielsen tog nu flugten gennem parken, forfulgt af kvindens banden og en harken, en spytklat ramte ham i mellemgulvet, og før han vidste af det, før han vild. Han blev så frygt'lig skræmt og måtte sande at mellem parkens træer og affaldsspande, der brændte en for ham helt ukendt ild.

4. For på en bænk i solen sad Merethe, og før Hr. Nielsen fatted', hvad der skete, blev hendes smil til pulsslag i hans hjerte, og alle forbehold blev nu til luft. Han satte sig helt ør og uden løgne, forundret og fortabt i disse øjne, der lagde øde hver en sund fornuft.

5. Han lagde straks en skråplan i sit indre, og intet i hans hoved ku' forhindre, at mælkebøtten gennembrød den asfalt, han havde lagt på livets landevej. Befriet for sin egen bedreviden, hans ensomhed blev opløst li' til tiden, og tro det, det kan ske for dig og mig.

Simon Lægsgaard, 2018

Hvis træer og klipper kunne tale

Mette Kathrine Jensen Stærk, 2018

Musical score for 'Hvis træer og klipper kunne tale' in 4/4 time, key of C major. The score consists of four staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes. The lyrics are: Hvis træ - er og klip-per kun-ne ta - le, hvis san - ge blev skre- vet af da - le, for- tæl- lin- ger for- talt af o - ce - a - ner læst op fra bjerg-top-tin-der- nes al - ta - ner. Hvor vil- le vi dog bli- ve væl- dig vi - se, hvis blot vi lær- te Mo- der Jords de - vi - se.

1. Hvis træer og klipper kunne tale, hvis sange blev skrevet af dale, fortællinger fortalt af oceaner læst op fra bjerg-top-tindernes altaner. Hvor ville vi dog blive vældig vise, hvis blot vi lærte Moder Jords devise.

2. Hvis vinden og vandet fik en stemme, hvis mennesket turde at glemme nødvendighed kun skabt af dyre vaner, der koster dyrt for fisk og pelikaner. Hvor ville vi dog alle blive kloge, hvis vi ku' kigge ud af smog og tåge.

3. Hvis jorden og luften kunne kalde, hvis kloden kom af med sin galde forslået og forpint i ubalance. Mod dumheden har ingen jo en chance. Hvor ville vi dog kunne gøre nytte, hvis vi ku' lære blot at ville lytte.

Simon Lægsgaard, 2018

Jorden følger sin bane

Kristian Bisgaard, 2018

♩. = 50

Når fug - le - ne træk - ker i tids - ån - dens skæg, og lo - kum - met bræn - der for
sol - ski - ven smut - ter i ha - ve - nes plast, og tøn - der - ne buld - rer af

4 klo - dens små kryb, mon ik - ke da, det er tid med be - læg at
tom - hed og smog, mon ik - ke da, det er tid til i hast at

7 skrot - te en lyk' - lig - heds ste - re - o - typ. Når
tur - de at skil - les fra fler - tal - lets flok?

11 Jor - den føl - ger sin ba - ne, som den har haft for va - ne, fra ver - den den var ny. Vi
lå - ner den for ti - den af vo - res børn, men

17 si - den bli'r ar - ven tung som bly.

1. Når fuglene trækker i tidsåndens skæg,
og lokummet brænder for klodens små kryb,
mon ikke da, det er tid med belæg
at skrotte en lyk'ligheds stereotyp.
Når solskiven smutter i havenes plast,
og tønderne buldrer af tomhed og smog,
mon ikke da, det er tid til i hast
at turde at skilles fra flertallets flok?

*Jorden følger sin bane,
som den har haft for vane,
fra verden den var ny.
Vi låner den for tiden
af vores børn, men siden
bli'r arven tung som bly.*

2. Når hestene bides ved føllenes trug,
og målet alene er bægeret fuldt,
ka' du så se, at dit overforbrug
bør kvæles, førend du bli'r ét med din sult?
Når kilden forgiftes, så havene dør,
mens ensomhed gror under gavernes regn,
ka' du så se, det er tid, at du tør
ta' varsler, der barsler af tidstypens tegn?

Jorden følger sin bane...

3. Når skov brændes ned for at fylde din pung,
og kloden den splittes i fattig og rig,
er det så nu, at din gæld bli'r så tung,
at afdragsfriheden ta'r smag af dit svig?
Når nu dødens pølse bli'r tung i din vom,
mens mætheden udhuler tidernes tand,
er det så nu, du vil vende dig om
og følge en vej mod det levendes land.

Kender du det, at du vil gå dig en tur

Tekst: Simon Lægsgaard
Musik: Simon Sig

Voice

Ken der du det at du vil gå dig en tur men så gik dag en ba re ud en

dig ken der du det at du vil ta' dig en lur men faldt i søvn før du lagd' dig ind til

mig Ken der du til at du vil ud af dit bur men at du tab te din nøg le på din

vej før du mon vild i det at væ re midt på en vej mod me re

magt og ær e og glem te alt det du tog for giv et alt det

du havd' lånt som for eks emp el liv et

1. Kender du det, at du vil gå dig en tur,
men så gik dagen bare uden dig?
Kender du det, at du vil ta' dig en lur,
men faldt i søvn, før du lagd' dig ind til mig?
Kender du til, at du vil ud af dit bur,
men at du tabte din nøgle på din vej?
Fór du mon vild på dine veje
mod alt det, du så gerne ville eje
og glemte alt det, du tog for givet,
alt det du havd' lånt, som for eksempel livet.

2. Kender du det, at du vil vælge en sti,
men pludselig står du på en motorvej.
Kender du det, at du vil tælle til ti,
men fik sagt ja, før du nå'ed at sige nej?
Kender du til, at du fik den, du kan li',
men at I aldrig fik tid nok til leg?
Fór du mon vild i det at være
midt på en vej mod mere magt og ære
og glemte alt det, du fik i banken,
hvor din rente har købt plads til eftertanken.

3. Kender du det at ville elske sig frem,
hvis bare vejen ikke var så lang?
Kender du det, at dagen føles for nem,
når du går glip af den andens efterklang?
Kender du til, at kloden kaldes dit hjem,
men du blev døv af forbrugsfestens sang?
Fór du mon vild i det at vælge
i spillet om at købe eller sælge,
og glemte alt det, du ville bære
på helt fremmed grund såvel som i det nære?

4. Kender du det, at du bli'r modløs og trist,
når livets farver fader ud i grå?
Kender du det, at du får slukket din gnist,
når tåber tramper, hvor du vil gå på tå?
Kender du til, at håbet taber til sidst,
hvis du vil høste helt uden at så?
Hvis du fór vild, så søg tilbage,
tag dig en bid af livets drømmekage
og smag på alt det, som du blev givet,
for at du kunne forelske dig i livet.

Kyklopisme

Kristian Bisgaard, 2018

Når ver-den for - vir-rer, og al-ting blir svært, og vil-jen blir u - fo - ku - se -
 9 ret, så luk-ker jeg ø-jet, som jeg nu har lært, og straks blir mit syn struk-tu - re -
 17 ret, så frem-står det he - le så let og så klart, mit liv og mit kald, det blir
 24 rent og å - ben-bart som so-len på ska-bel-ses - mor - gen.

1. Når verden forvirrer, og alting blir svært,
 og viljen blir ufokuseret,
 så lukker jeg øjet, som jeg nu har lært,
 og straks blir mit syn struktureret,
 så fremstår det hele så let og så klart,
 mit liv og mit kald, det blir rent og åbenbart
 som solen på skabelsesmorgen.

2. Så møder du tanker, du ikke kan li',
 og kommer du helt ud af fokus,
 når andre afleder din livsenergi
 luk øjet i og hokus pokus,
 så ser du det hele fra ét perspektiv,
 dit liv som kyklop, det gir tid til tidsfordriv,
 hvor ingen forstyrrer din hærgen.

3. Men vil du nu noget med verden en dag,
 blir øen for trang til din længsel,
 så åbn begge øjne og vælg dig en sag,
 der leder dig ud af dit fængsel.
 Lad bølgerne bryde igennem dit fort,
 de renser din sjæl og din dumhed skylles bort,
 bevægelsen skænker dig livet.

Simon Lægsgaard, 2018

Lad festen begynde

Lasse Skovgaard

Når en-som-hed ban - ker på fle-tal-lets port, og di - ne drøm-me fam - ler i blin - de, og
 5 mis-mo-det tryk - ker - og ly-set bli'r sort, når ven-skab er fjernt som et min - de, så
 9 er det tid til at fin-de glæ-dens sti, Sæt hjer-tet i flam - mer, slip ån - den fri.
 15 er du vel-kom - men på vo-res ste - e - ed, så er du vel-kom - men på vo-res sted.

1. Når ensomhed banker på flertallets port,
 og dine drømme famler i blinde,
 og mismodet trykker, og lyset bli'r sort,
 når venskab er fjernt som et minde,
 så er det tid til at finde glædens sti.
 Sæt hjertet i flammer, slip ånden fri.
2. Når hverdagen tærer på din energi,
 og kroppen glemmer alt om din længsel,
 og presset kan mærkes, selv når du har fri,
 din dag føles mest som et fængsel,
 så find din puls, dyrk din bedste rytmesans.
 Lad fødderne tale - bryd ud i dans.
3. Når fællesskab viger for fordom og frygt,
 og dine skygger dækker for solen,
 og livsglæden viger for det, der er trygt,
 din røv, den er limet til stolen,
 så er det nu, du skal sprede kærlighed.
 Lad hjerterne røres og kom med fred.

4. Når jernringen lægges om hus og om dør,
 og dine tænder gemmes i munden,
 og friheden slankes og osten er tør,
 din gæstfrihed skraber på bunden,
 så er det tid til at samles om en fest.
 Lad festen begynde - for hver en gæst.
5. Kast mismodet af dig, lad munterhed bo
 i øjne, tanker, tunge og tale,
 lad hjerterne flettes, lad stemmeme gro
 til sangene fylder vor sale.
 Hvor du er fra, og hvad end du nu har med,
 så er du velkommen på vores sted.
 så er du velkommen på vores sted.

Simon Lægsgaard, 2018

Livets balancer

Kristian Bisgaard, 2018

D A/C# Bm7 Em7 D/F# A(sus4) A
 Jeg går i dug- vådt græs og tæn-ker på li - vets ba - lan - cer og
 5 D/F# Bm7 Em7 D/F# A(sus4) A
 un - dres ved for - skel - len mel - lem mi - ne valg og præ - fe - ren - cer. At
 9 G A/C# D G A D G A/C#
 bli - ve nok sig selv, sig selv dog al - drig nok, at sø - ge selv sit held
 14 D G A Bm7 G A Bm7 A/C#
 det i flok. Jeg væl - ger så of - te det let - te, mit liv sæt - tes ud af spil. Jeg
 19 D G A/C# D A/C# Bm7 A G A D
 hus - ker tit alt det der kræ - ves, men glem - mer for let hvad jeg vil.

1. Jeg går i dugvådt græs og tænker på livets balancer og undres ved forskellen mellem mine valg og præferencer. At blive nok sig selv - dog sig selv aldrig nok, at søge selv sit held - men gøre det i flok. Det er så svært at stikke en kurs og finde vejen frem, at træde en sti til eget hus, men holde sin dør lidt på klem.

2. Jeg står i sjaskvåd sne og kæmper med modets restancer, jeg mister så ofte min modstand i mit sinds små konferencer. Selv når jeg føles stærk - så står jeg sjældent fast, jeg tvivler på mit værk - og ændrer mig i hast. Det er så hårdt at stå i sin tvivl - la' kongen være knægt, at drømme sig mer' end sjældent skøn og være så langt fra perfekt.

3. Jeg ser en tordensky og tænker at ta' et par chancer, at vælge at satse, trods frygten, på mit livs frie avancer. At købe andre plads - men aldrig give køb, at bygge hus af glas - og fjerne livets svøb. Det er så strengt at ændre sin vej, at sætte viljen fri, at finde sit mod er livets kunst - før livet en dag er forbi.

4. Jeg er i mørkets dal og flygter ind i mine trancer, mit sidste lys svinder i natten til en lyd af ambulancer. Hvem er min stok og stav? Hvor er mit livets salt? Hvis blot du tog min grav - jeg ofred' gerne alt. Det er så tungt at bære sin død - når mørket gemmes bort, men leves dit liv på tro og trods - da findes selv lyset i sort.

5. Jeg ler i forårssol og glædes ved dagens nuancer og dvæler forløst ved det skønne i et men'skelivs kadencer. At alt går op og ned - og ofte rundt i ring, at al min kærlighed - fik jeg for ingenting. Det er så let at tænde en gnist - når ilden blot får luft, når gløderne ulmer i dit bryst - får evighedshåbet sin duft.

Simon Lægsgaard, 2018

Livets balancer

Lasse Skovgaard

Gm F/A Bb Bb/C C
 Jeg går i dug- vådt græs og tæn - ker på li - vets ba - lan - cer og
 5 Gm F/A Bb Bb/C C
 un - dres ved for - skel - len mel - lem mi - ne valg og præ - fe - ren - cer at
 9 A A/C# Dm A A/C#
 bli - ve nok sig selv, sig selv dog al - drig nok at sø - ge selv sit held men gø - re
 15 Dm Dm/C Bb Gm C Fmaj Am Bbadd2
 det i flok. Jeg væl - ger så of - te det let - te, mit liv sæt - tes ud af spil. Jeg
 21 Bb Gm C Bb/C C
 hus - ker tit alt det der kræ - ves, men glem - mer for let hvad jeg vil.

1. Jeg går i dugvådt græs og tænker på livets balancer og undres ved forskellen mellem mine valg og præferencer, at blive nok sig selv, sig selv dog aldrig nok, at søge selv sit held, men gøre det i flok. Jeg vælger så ofte det lette, mit liv sættes ud af spil. Jeg husker tit alt det, der kræves, men glemmer for let, hvad jeg vil.

2. Jeg står i sjaskvåd slud og kæmper med modets restancer, jeg mister så ofte min modstand, i mit sinds små konferencer. Selv når jeg føles stærk, så står jeg sjældent fast, jeg tvivler på mit værk og ændrer mig i hast. Hvis bare jeg turde at være lidt mindre end helt korrekt, at drømme mig smuk, skøn og dejlig - helt uden at være perfekt.

3. Jeg ser en tordensky og tænker at ta' et par chancer, jeg vælger at satse, trods frygten, på det frie livs avancer, at give andre plads, men ikke give køb, at bygge hus af glas og fjerne livets svøb. Jeg kæmper for ikke at glemme, forundringens ædle kunst med vinduet åbent, jeg bejler, til nysgerrighedernes gunst

4. Jeg ler i morgensol og glædes ved livets nuancer og dvæler forløst ved det skønne i et men'skelivs kadencer, at alt går op og ned, og ofte rundt i ring, at al min kærlighed, jeg fik for ingenting. Jeg trodser min død ved at elske forfriskende morgenluft, min ensomhed viger med natten for evighedshåbenes duft.

Simon Lægsgaard, 2018

Mellem kirsebærtræernes stammer

Kristian Bisgaard, 2019

Mel-lem kir-se-bær-træ-er-nes stam-mer her mø-des et du og et jeg. Her
 5 ska-ber vi sam-men de ram-mer, der le-der os ind på en vej gen-nem
 9 li-vets valg og lu-ner, gen-nem smer-tens og hå-bets magt.. I mø-det mel-lem
 13 kan - ji og ru - ner ind-skri-ves en le - ven - de pagt.

1. Mellem kirsebærtræernes stammer her mødes et du og et jeg. Her skaber vi sammen de rammer, der leder os ind på en vej gennem livets valg og luner, gennem smertens og håbets magt. I mødet mellem kanji og runer indskrives en levende pagt.

2. Under kirsebærtræernes kroner her kæmper vi for at få kær. I mødet med andre fremtoner hvert menneskes medfødte værd. Alt du vinder, er til leje undervejs på din skæve vej, blot aftryk får du evigt i øje af andre, du rummed' i dig.

3. Gennem kirsebærtræernes grene der skimter vi stjernernes skær. Vi rækker op efter det rene, men elsker alt det, der er nær. Mellem livets vækst og kampe, mellem sorgens og glædens strid der søger vi med ånden som lampe og skaber et nærvær i tid.

4. Svøbt i kirsebærblomsternes dufte med røddernes livsperspektiv her indåndes fremmede lugte, her deler vi drømme og liv. Lige midt i vækstens have med dit frisind som ene tolk her udfolder vi mødernes gave og bygger en bro mellem folk.

Simon Lægsgaard, 2019

Morgenrøden farver byens tage

Kristian Bisgaard, 2018

Mor-gen-rø-den far-ver by - ens ta - ge, hun-den står og pis-ser på sin pæl.
 5 Mor-gen-stub-be krad-ser på min ha-ge, so-len sen-der kys til krop og sjæl, fyl-der
 9 al - le nattens mør-ke spræk ker, var-mer blidt mit an-sigt med sin glød. Gen-nem
 13 ver dens-rum-met ly - set ræk-ker, fav-ner mig som barn i da - gens skød.

1. Morgenrøden farver byens tage, hunden står og pisser på sin pæl. Morgenstubbe kradser på min hage, solen sender kys til krop og sjæl, fylder alle nattens mørke sprækker, varmer blidt mit ansigt med sin glød. Gennem verdensrummet lyset rækker, favner mig som barn i dagens skød.

2. Natten fyldte mig med store drømme, rensede mit sind for spindelvæv, vækkes nu til liv af solens strømme, byder dagen op med åndens svæv. Lyset spreder mørket i min have, farver hvad det møder på sin vej, vækker glædens bobler i min mave, lokker langsomt dagen frem i mig.

3. Lyset maler, mens jeg strækker ryggen, dagens nye håb på øjets låg, modet træder trodsigt ud af skyggen, værelysten sætter blod i kog, føler mig forbundet til det hele, mærker, der er noget her, jeg vil. Trænger til at skabe og at dele som den første dag, da liv blev til.

Simon Lægsgaard, 2018

Morgentågen ligger som en dyne

Kristian Bisgaard, 2018

Musical score for 'Morgentågen ligger som en dyne' in E-flat major, 4/4 time. The score consists of four staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes.

Chords: Eb, Fm⁶, Eb/G, Abm, Bb(sus4), Bb, Ab, Eb/G, Fm⁷, Bb(sus4), Bb, Eb, Fm⁶, Eb/G, Abm, Bb(sus4), Bb, Ab, Fm⁷, Eb/Bb, Bb7(sus4), Bb7, Eb, Eb/G, Ab, Bb(sus4), Bb, Eb/G, Fm⁷, Bb(sus4), Bb, Eb, Fm⁶, Eb/G, Abm, Bb(sus4), Bb, Ab, Fm⁷, Eb/Bb, Bb7(sus4), Bb7, Eb.

Lyrics:
 Mor-gen-tå-gen lig-ger som en dy - ne, ma-ler da-gen trist med gråt i gråt.
 In-gen mor-gen-rø-de er i sy - ne, alt er mørkt og koldt og surt og vådt. Hun-den
 pi - ber højt, for den skal tis - se, gem-mer mig bag pu-dens tun-ge dun.
 Ud-sig-ten til mor-ge-nens ku - lis - se hol-der mig i sen-gen, den er lun.

1. Morgentågen ligger som en dyne,
 maler dagen trist med gråt i gråt.
 Ingen morgenrøde er i syne,
 alt er mørkt og koldt og surt og vådt.
 Hunden piber højt, for den skal tisse
 gemmer mig bag pudens tunge dun.
 Udsigten til morgensens kulisse
 holder mig i sengen, den er lun.

2. Mørket trækker tungt i mine øjne,
 mine tanker kører rundt i ring.
 Jeg har ikke mod på dagens løgne,
 og jeg orker ingen verdens ting.
 Nattens drømme trykker mine tanker,
 jeg kan intet huske fra i går,
 mine arme sover, ho'det banker,
 jeg har sovserester i mit hår.

3. Lysten blæste væk på nattens vinde,
 modløsheden strammer om min hals.
 Intet rigtigt ligger mig på sinde,
 jeg er ikke klar til livets vals,
 dog igennem tågen høres stemmer,
 dagens sange lokker mig på vej,
 lytter lidt forundret, og fornemmer:
 Nogen kalder, er det mon på mig?

Simon Lægsgaard, 2018

Nu er det morgen, min ven

Tekst: Simon Lægsgaard, 2021
 Musik: Kristian Bisgaard, 2021

Musical score for 'Nu er det morgen, min ven' in C major, 6/8 time. The score consists of four staves of music with lyrics underneath. Chords are indicated above the notes.

Chords: C, C/E, F, G, C, C/E, F, G, C/E, F, G, Am, 1. Dm, C/E, F, G(sus4), G, 2. Dm, C/E, F, G(sus4), G, C, F, G, C, F, E7/G#, Am, Am/G, F, G, C, C/E, F, E7/G#, Am, Am/G, F, G/F, C/E, Am, Bb, G(sus4), G.

Lyrics:
 Fug - le der syn-ger om kap i min ha - ve, li - vet der lis-ter sig ind i min krop,
 Him-len, der rød-mer på vat-te-de kin - der, di-sen der løf-ter sin fug-ti - ge vams,
 da - gen der åb - ner sin u - kend-te ga - ve, duf-ten af kaf - fe, der fyl-der en
 drøm-me-brud-styk-ker der lang-somt for-svin - der,
 kop. livs-mu-lig-he-der der kas-tes i grams. Længs-ler-nes sam - le - de
 sum ska-ber dit mu - lig heds-rum. Fri dig nu lang-somt fra mør-kets gys, ver-den er
 å - ben, og da - gen er lys, for nu er det mor - gen, min ven, og li - vet be - gyn - der i - gen.

1. Fugle der synger om kap i min have,
 livet der lister sig ind i min krop,
 dagen der åbner sin ukendte gave,
 duften af kaffe der fylder en kop.

Himlen der rødmer på vattede kinder,
 disen der løfter sin fugtige vams,
 drømmebrudstykker der langsomt forsvinder,
 livsmuligheder der kastes i grams.

Længslernes samlede sum
 skaber dit mulighedsrum.
 Fri dig nu langsomt fra mørkets gys,
 verden er åben, og dagen er lys,
 for nu er det morgen, min ven,
 og livet begynder igen.

2. Solen der kaster langmodige skygger,
 duggen der fjerner sin klamvåde hånd,
 tunghed der letter for livets små lykkes,
 brisen der fylder en lunge med ånd.

Barnet der smiler og lover om sommer,
 spejlet der lover om fejlfrit forfald,
 håbefuldheden for tiden der kommer,
 dødstrødsighedens oplyste krystal.

Længslernes samlede sum ...

Som øer i morgendis

Kristian Bisgaard, 2018

Musical score for 'Som øer i morgendis' by Kristian Bisgaard, 2018. The score is in 3/4 time and consists of four staves of music with lyrics underneath. The lyrics are: Som ø - er i mor - gen - di - sen vok - ser du frem i takt med bri - sen. Du lig - ner dig selv, der bag slø - ret, dog alt er for - an - dret, for - styr - ret, for - stør - ret. Jeg ser dig som i en gå - de, et spejl u - den mo - de og må - de, et strejf af dit ø - jes ul - men - de glød, der bru - ser i blo - det og i mit skød og lis - ter sig ind i mit nord - bo - er - sind.

Sæt længslen fri

Kristian Bisgaard, 2018

Musical score for 'Sæt længslen fri' by Kristian Bisgaard, 2018. The score is in 3/4 time and consists of four staves of music with lyrics underneath. The lyrics are: Hør vin - den, der bru - ser i træ - er - nes top, lad ly - den næn - somt kild - re dit ø - re. Lad den løs - ne dit bryst i din tun - ge krop, hvis - ke drøm - me, du ik - ke tør hø - re. For - følg dit mod i - mod tan - kens ty - ran ni, lad drøm - me - ne ta - le, sæt længs - len fri.

1. Som øer i morgendis vokser du frem i takt med brisen. Du ligner dig selv, der bag sløret, dog alt er forandret, forstyrret, forstørret.

Jeg ser dig som i en gåde, et spejl uden mode og måde, et strejf af dit øjes ulmende glød, der bruser i blodet og i mit skød og lister sig ind i mit nordboersind.

2. Mens solen forløser jorden, dukker dit ansigt op af fjorden. Dit kolde kys strejfer min pande, det gør mig forandret, forstyrret blandt andet.

Jeg ser dig som i en gåde, et spejl uden mode og måde, en duft af din sommerbrunede hud, der uimodståeligt foldes ud og lister sig ind i mit nordboersind.

3. Med håndfast greb om mit hjerte stiller du min den søde smerte, mens solen sig gemmer for natten bag krattet, der rummer langt mere end katten.

Jeg ser dig som i en gåde, et spejl uden mode og måde, en genlyd af nattergalenes sang på klangbund af alt det, der var engang, som lister sig ind i mit nordboersind.

Simon Lægsgaard, 2018

1. Hør vinden, der bruser i træernes top, lad lyden nænsomt kildre dit øre. Lad den løsne dit bryst i din tunge krop, hviske drømme du ikke tør høre. Forfølg dit mod imod tankens tyranni, lad drømmene tale - sæt længslen fri.

2. Se solen, der maler på øjnenes låg, lad varmen smelte isen i maven. Lad den fylde dig op, sætte blod i kog, skabe tanker om næsten og gaven. Luk op og tag imod hjertets poesi, lad drømmene tale - sæt længslen fri.

3. Smag vandet, der risler om sten og om rod, lad bølgen kraftfuldt bære din væren. Lad den svale dit sind, friske op din fod, rense sjælen for løggen og æren og sæt dig op imod dumheds inert, lad drømmene tale - sæt længslen fri.

4. Duft jorden, der nærer al vækst og al kraft, lad muldens næring fylde din åre. Lad den fæstne din rod og sug op dens saft, vande planter med lidenskabstårer. Lad ingen ta' dit mod fra din utopi, lad drømmene tale - sæt længslen fri.

5. Grib smerten, der kalder din vilje til dåd, lad ensomheden vække din længsel. Lad din åndenød være din ledetråd, søg den anden - spring ud af dit fængsel. Slip ånden fri fordi - livet er heri, lad drømmene tale - sæt længslen fri.

Simon Lægsgaard, 2018

Udenfor hamsterhjulet

Simon Lægsgaard, 2018

Mette Kathrine Jensen Stærk, 2018

♩ = 36 G Bm D G D

4 Jeg sid-der mel-lem Skan-der-borg og Her-ning og la-ver ik-ke da-gens go-de
A G Em A G Em

8 ger-ning. Fra sol-skins-bæn-ken ser jeg mig om kring og gav-ner gan-ske en-kelt in-gen
A G Em D Bm Em A D

ting. Jeg stod af to-get mens jeg end-nu ku', nu er jeg ba-re til i nu-ets nu.

1. Jeg sidder mellem Skanderborg og Herning og laver ikke dagens gode gerning. Fra solskinsbænken ser jeg mig omkring og gavner ganske enkelt ingenting. Jeg stod af toget mens jeg endnu ku', nu er jeg bare til i nuets nu.

2. Min stilling var så fuld af tal og tanker, og måder hvorpå jeg ku' fylde banker med guld og grønne sedler dagen lang jeg ofred' alt - nødvendigheden tvang. Jeg sad blot der helt fanget i mit garn, til sidst blev jeg usynlig for mit barn.

3. Min kone kunne ikke længer li' mig. En dag hun kom forbi, sagde hun: "sig mig, du sidder der bag skærmen dag og nat, hvad om du tog dit liv og skred dit skvat". Jeg tænkte: "hvilket liv taler hun om?", så hankede jeg op i sjæl og vom.

4. Min hjerne var helt tom for klare tanker, den drev rundt som en jolle uden anker. Helt uden mål og retning gik jeg ud og tænkte ved mig selv "min Herre Gud". Jeg søgte på hans nummer, det var væk, så gik jeg efter hullet i min hæk.

5. Jeg vandred' helt til midnat dagen efter og tænkte på, hvordan vi alle hæfter for alt det, som vi gør og ikke gør, for alt det, som vi bør men ikke tør. Jeg gik og gik, til sidst gik jeg i stå og tog det første tog ud i det blå.

6. Nu sidder jeg så her og nyder luften og vælger livet frem for snusfornuften. Jeg nytter ganske vist slet ingenting, men mine tanker bryder med den ring, der fængslede dem, og bandt mit næste skridt. Jeg ringer til min søn om lige lidt.

Simon Lægsgaard, 2018

Under bøgens tag

♩ = 176

Tekst: Simon Lægsgaard, maj 2021
Musik: Kristian Bisgaard, maj 2021

F C

At sid-de un-der bø-gens tag, mens mør-ke-tet let-ter an-ker, for her at slut-te

F C F 8

fred med si-ne alt for man-ge tan-ker, mens sko-ven væk-kes til en sym-fo-

C F 8

ni af fug-le-stem-mer, og dyr, man al-drig ser ved dag, går hjem mod de-res

G F 8

gem-mer. Det gir en in-dre fred at væ-re ét med sko-vens bund, når

C F C

sjæ-len føl-ger med. Det gir en in-dre fred, når sjæ-len føl-ger med.

1. At sidde under bøgens tag, mens mørket letter anker, for her at slutte fred med sine alt for mange tanker, mens skoven vækkes til en symfoni af fuglestemmer, og dyr, man aldrig ser ved dag, går hjem mod deres gemmer. Det gir en indre fred at være ét med skovens bund, når sjælen følger med. Det gir en indre fred, når sjælen følger med.

2. At sidde i sit skovkvarter med skovbund i sin næse, mens fugleunger skrider efter mad, til de bli'r hæse, og gamle træer skærmer dig som kæmpe paraplyer mod sommerbygens bløde dryp: Den friske lufts fornyer. Det gi'r en særlig ro at blive ét med væren selv, mens skoven bygger bro. Det gi'r en særlig ro, mens skoven bygger bro.

3. At svæve som en skovens ånd op under træers kroner, mens verdens larm blot for en stund fra ørets gang fortøner, og bækkens rislen kildrer trommehinden som en harpe, mens solens stråletunger maler skovens skygger skarpe. Et lykkens tidsfordriv at lande i sin egen krop med nyt livsperspektiv. Et lykkens tidsfordriv med nyt livsperspektiv

4. At bruge sine sanser til at mærke lidt på livet, mens hjertet flyder over af alt det, der blev det givet, og ingen verdens nytte strejfer rundt i mine tanker, imens min indre metronom med skovens pulsslag banker. Forvandling indeni, en dråbe på et bøgeblad bli'r til min poesi. Forvandling indeni bli'r til min poesi.

Hvad er egentlig Nordboersind?

Med nedenstående citater fra nogle af hæftets sange, indrammes denne poetiske konstruktion, som forsøger at afspejle det folkelige sindelags kompleksitet – formet og præget af årstidernes bevægende skiften, naturens livsvilkår, mødet mellem fortiden og fremtiden, de længselsfulde drømme og fordomsfuldheden.

*"Jeg ser dig som i en gåde,
et spejl uden mode og måde,
en genlyd af nattergalenes sang
på klangbund af alt det, der var engang,
som lister sig ind
i mit nordboersind."*

*"Forvandling indeni,
en dråbe på et bøgeblad
bli'r til min poesi."*

*"Slip ånden fri fordi - livet er heri,
lad drømmene tale - sæt længslen fri."*

*"Lad bølgerne bryde igennem dit fort,
de renser din sjæl og din dumhed skylles bort,
bevægelsen skænker dig livet."*

Simon Lægsgaard